

A BÉLYEG

Egy bélyeg, ki férfi lelkileg,
Szerelmét még szűzen lelte meg.
Egy grófnő nyalt rá egy nyelvest – hát
Belé is szédült az enyveshát.

Csókolná vissza, ám uramfia,
Egyszerre messzi kell utaznia!
A hölgyhöz így nem bírt ragadnia:
Az élet nemritkán tragédia!

MINDENÜTT

Mindenütt Csodaország van.
Mindenütt ott az élet.
A bácsim gatyakorcában,
Vagy végy akármi mélyet.
Sötétség lakik mindenütt.
A gyermekek máris apáik.
De nem maradhatnak sokáig.
Meghalnak kicsit, ég velük.
Minden óra mindig üt.

Ha csigára fúj sóhajod,
A házába beered.
Ha meg konyakba lóगतod,
Lát sok fehér egeret.

A SZEGÉNY GIZ-GAZ

A töltésen, a sínek közt fent
Egy szál fodros lósóska nőtt.
Mereng, míg száz vonat jött-ment:
Hová veté zord sorsa őt?

És füst borítja, szürke-barna,
 Szívére mozdony korma száll...
 Míg utazgatunk erre-arra,
 Les minket szegény szalmaszál.

Hát szánjuk meg az árva giz-gazt,
 Már ifjan ráncost, ősz hajút:
 Látott expresszt, gyorsot – száz bisz-baszt,
 De sosem látott gőzhajót!

Győrei Zsolt fordításai

Joachim Ringelnatz (1883–1934) német író, kabarista és festő. Hozzá matróz (kedvelt tetoválásokról, a csikóhalról választotta művésznevét az eredetileg Hans Gustav Böttichernek anyakönyvezett Joachim), mindenes egy panzióban, szakmunkástanuló egy kátránypapírüzemben, utazási iroda bennülő alkalmazottja, idegenvezető, kirakatrendező és magánkönyvtáros, a kielii matrózlázadás napjaiban pedig kis híján akasztott ember is lett belőle.

1909-ben a müncheni költők törzseshelyén, a Simplicissimusban tűnt fel Wedekind mellett, a weimari köztársaság idején a

Schall und Rauchban lépett színpadra. 1920-ban a SEEMAN KUTTEL DADDELDU és a TURNGEDICHTE, 1928-ban a MATROSEN, illetve az ALS MARINER IM KRIEG című köteteiben adta közre verseit, emlékiratainak a MEIN LEBEN VOR DEM KRIEG címet adta. 1933-ban a náci hatalomra kerülésük után betiltották. Amaga polgárpukkasztó, excentrikus módján állt rajtuk bosszút: 1934-ben meghalt tüdővészben. Festményei elvesztek, az általa rendezett kirakatok szintén a múltéi immár; tán nem is járunk rosszul, ha helyettük is a lírai életműből vett néhány szemlélyre csodálkozunk rá. (Gy. Zs.)

Szöllőssy Balázs

URUGUAYBAN NINCSEN SEMMI BAJ

Hogy legyen olyan hely, ahol
 nem omlanak gátak, mert nincsenek folyók,
 a síkság népe kiharcol egy köztársaságot.
 Hosszú a part, üres, az emberek szeretnek
 apró-cseprő gondjaikkal élni. Indiánok nincsenek:
 tragédiák vannak. Ha néha, mert kinéznek
 olykor-olykor, sőt, szükségszerű, hát sajnálattal,